

Poveștile lui Xi Jinping despre reducerea sărăciei

Sub redacția și îngrijirea
cotidianului „Renmin Ribao”,
ediția pentru străinătate

Traducere din limba chineză
de ROXANA RÎBU

Cuprins

„Poveștile lui Xi Jinping despre reducerea sărăciei” își întâlnesc cititorii.....	7
1 Să-i ajutăm pe săracii și suferinzii acestei lumi să iasă din sărăcie	17
2 Satul din nordul provinciei Shaanxi a devenit „prima clasă” din viața sa	25
3 Profesorul Xi cel din caverne	30
4 „Cinci cronici ale secretarului de Organizație de partid”	36
5 Avea în el, așa, o cumsecădenie	52
6 „Tot ce mi-a dat Liangjiahe n-am să uit cât voi trăi”	64
7 Ai făcut ceva foarte important pentru oamenii din Zhengding ...	69
8 Proiectul pilot „Sistemul de responsabilitate a gospodăriilor”....	75
9 Prima oară când l-au văzut pe tovarășul secretar Xi mâniindu-se atât de tare	81
10 „Deși venea de sus, de la centru, totuși era mai modest decât multe cadre din organizațiile de bază”	85
11 Studiind „Clasica personalului calificat” la Zhengding.....	94
12 Eforturile de promovare a construcției complexului Rongguofu.....	103
13 Însemnări despre uriașele transformări ale Zhengding-ului.....	109
14 Interesându-se de grijile oamenilor de pe „cele trei insule ale eroilor”	122
15 Dacă vrem să exploatăm poalele munților trebuie să le punem și „pălărie”	127
16 „Pasărea firavă e pe cale să-și ia zborul”	134
17 Trei intrări la Xiadang	142
18 Prinde o găină care face ouă	148

19	Fazanii au zburat până la terasa phoenicșilor	154
20	Tanyang trebuie să preia conducerea	159
21	„Oaspeții munteni shanha” au ieșit din munți	165
22	Pescarii-locuitori în bărci pe uscat	175
23	„Un sat – un produs, un județ – o industrie”	183
24	Nu ne vom retrage trupele până nu vom pune pământul și apa sub control.....	189
25	Reducerea cu adevărat a sărăciei, reducerea adevăratei sărăcii	196
26	„Să nu uităm de vechile regiuni (zone cu vechi tradiții revoluționare Chinei), cum nici apa nu-și uită izvorul”	204
27	Scrisoarea unui tânăr muncitor venit de la țară	212
28	Transformând subdistrictul de șandramale Cangxia	218
29	Înființarea „modelului Fujian-Ningxia”	223
30	A înțelege <i>Cartea munților și a mărilor</i>	228
31	Nu poți fi dregător dacă n-ai oamenii la inimă	233
32	Promovarea „voucherelor de formare”	241
33	Frunzele i-au îmbogățit pe oameni.....	247
34	„Din lacrimi se face ploaie în Jiaotong”	255
35	Despre agricultură în satul Louna	262
36	„O zi în care oamenii încă nu au ieșit din sărăcie este o zi în care eu nu pot fi liniștit”	267
37	Prin zăpadă, vizitând Fuping-ul	273
38	Vizită la Dingxi înaintea Anului Nou.....	279
39	Să nu-l uităm pe tovarășul secretar general atunci când bem apă	286
40	„Traiul relativ prosper depinde de țărani”	291
41	Însemnare de la nașterea „reducerii sărăciei cu precizie”	297
42	„Învățământul bilingv pentru copiii din minoritățile etnice trebuie bine făcut”	304
43	Ne-a scris tovarășul secretar general	310
44	Trei scene din „revoluția toaletelor”	315
45	„Nicio minoritate nu poate lipsi”	323
46	„Mereu voi fi un fiu al pământurilor galbene.”	330
47	„Șoapta” a dus țăranul la bogăție.....	335

48	Vorbind despre anii îmbelșugati pe câmpul de orez înmiresmat.....	341
49	Făcând prăjituri de orez în Munții Jिंगangshan	347
50	Vizitând săracii din munții Munții Dabieshan	353
51	Nisipurile uscate s-au prefăcut în nisipuri de aur	359
52	De trei ori în vizită la Xihaigu.....	366
53	„Mai aveți mulți ani de trăit în fericire”.....	372
54	„Să nu se întoarcă până nu cuceresc reduta Loulan”	377
55	Făcând împreună socotelile campaniei de ieșire din sărăcie.....	382
56	Tovarășul secretar general are grijă de oamenii din satul nostru .	387
57	Scara spre cer a satului „Atârната”.....	393
58	În Munții Daliangshan răsuna cântecul „Rămâi, oaspete”.....	400
59	Alungând „fantomеle” ignoranței, înapoierii și sărăciei	406
60	„Orice-ar fi, sporirea veniturilor țăranilor este esențială”.....	412
61	Zăpada s-a prefăcut în argint	417
62	„Spirit stăruitor în rezolvarea problemelor”	423
63	„Partidul Comunist se gândește la fericirea oamenilor”	430
64	„Ceea ce spune Partidul Comunist, aceea cu siguranță este și capabil să facă”	438
65	O nouă vizită în Gansu, „luând pulsul” campaniei de ieșire din sărăcie.....	446
66	Căutarea unui trai bun este o acțiune la timpul prezent continuu.....	452
67	„Pentru reducerea sărăciei mi-am consumat cea mai mare parte a energiei.”	460
	Postfață.....	467

Să-i ajutăm pe săracii și suferinzii acestei lumi să iasă din sărăcie

El voia o viață de trudă, în căutarea schimbării. El voia ca în multele locuri precum Liangjiahe din China să-i ajute pe săracii și suferinzii lumii acesteia să scape de sărăcie.

16 ianuarie 1969 sau, după calendarul agricol, luna a unsprezecea, ziua douăzeci și opt.

Nordul provinciei Shaanxi, la Yan'an. Pe pământul galben din marginea satului Liangjiahe, județul Yanchuan, a venit un grup de tineri, printre care un adolescent frumos și înalt, îmbrăcat în haine simple, ducând pe umăr un sac galben, în mână cu o valiză veche. Era Xi Jinping, care, la acea vreme, nu împlinise, încă, șaisprezece ani. El a răspuns chemării adresate „tinerilor intelectuali de a merge la țară pentru a se reeduca în mijlocul țăranilor săraci și din clasa de jos” și astfel s-a alăturat detașamentelor de muncă în mediul rural.

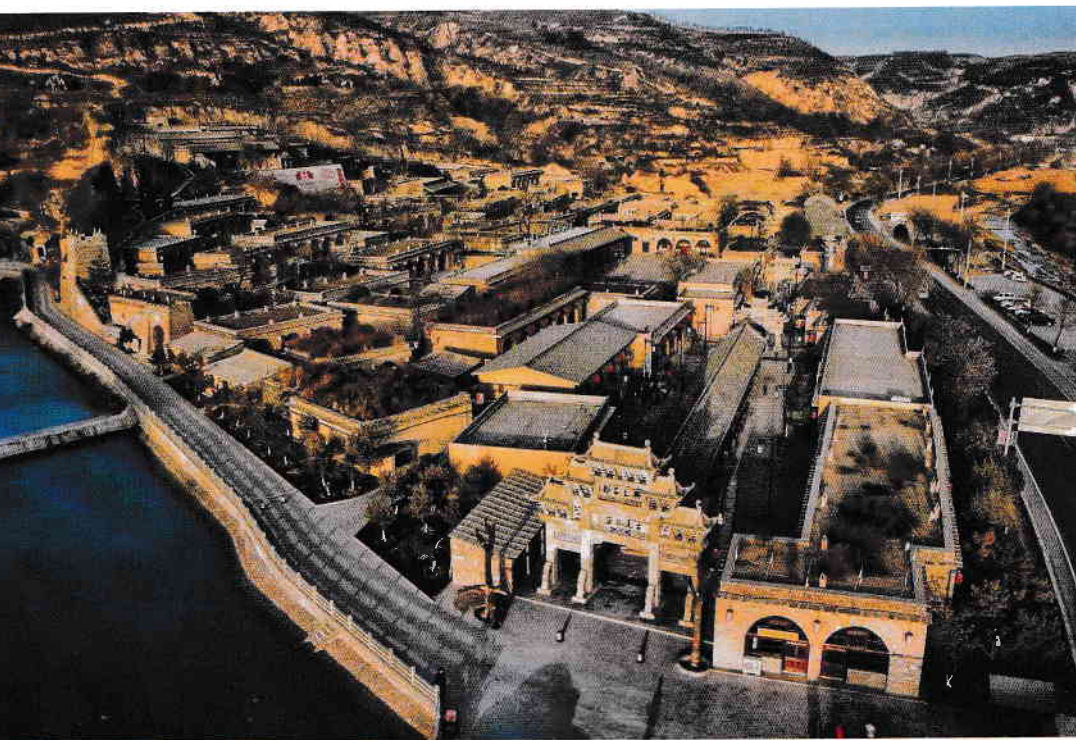
Tinerii intelectuali plecaseră cu trei zile în urmă, se suiseră în trenurile dedicate lor și astfel merseseră de la Beijing până în nordul provinciei Shaanxi. După o zi și o noapte, au ajuns în gara Tongchuan din Shaanxi. Grupul de tineri s-a dat jos din tren și s-a urcat într-o mașină care i-a dus peste văi și peste dealuri, prin Podișul de Loess, aruncându-i tocmai hăt, la Yan'an, în partea de nord a provinciei Shaanxi, pentru ca apoi să fie repartizați pe județe, comune și brigăzi. Din ziua aceea, Xi Jinping și-a început în acest loc, numit Liangjiahe, cei șapte ani de ucenicie.

Liangjiahe era un sat aflat într-o stare de nedescris, situat într-o vale a unui afluent al râului Wen'anyi, de unde, până în comuna Wen'anyi, care ține de județul Yanchuan, mai ai de mers cinci kilometri. Istoric vorbind, aici a fost înființată municipalitatea în timpul dinastiei Wei de Vest. În perioada dinastiilor Ming și Qing, Wen'anyi era stație de poștalion și un târg înfloritor, dar ulterior a decăzut. Încă din cele mai vechi timpuri, aici s-au purtat frecvent bătălii, iar mediul înconjurător a fost tot mai afectat. Pământul sterp cu greu îi putea hrăni pe oamenii săraci. Între anii 1960 și 1970, zonele rurale din nordul provinciei Shaanxi erau sinonime cu noțiunea de „sărăcie”. În satul Liangjiahe nu erau nici drumuri și nici electricitate, era o sărăcie lucie.

Era cea mai rece perioadă a iernii, iar Podișul de Loess se întindea cât vedeai cu ochii. Cărarea străveche, stația de poștalion și turnul de veghe acoperite de câteva urme de zăpadă și nisipul adus de vânt vorbeau despre noianul anilor ce au trecut peste ele. Vântul de nord-vest, dinspre Siberia, șfichiuia tăios obrazii moi ai tânărului dar îi împungea și inima plâpândă.

LBRIS

We know
books

Comuna Wen'anyi, municipalitatea Yan'an, provincia Shaanxi, în prezent.

Înainte de a se urca în trenul care plecase din Beijing, Xi Jinping se gândise că, în zonele rurale din nordul provinciei Shaanxi, condițiile de trai trebuie să fie tare grele. Cu toate acestea, când a ajuns să pășească pe acest pământ galben și a pătruns în Liangjiahe, și-a dat seama că, de fapt, era și mai sărac, și mai împovărat decât se gândise el.

În curând avea să vină Anul Nou și Xi Jinping era nerăbdător să afle cât de animat și de sărbătorec va fi Anul Nou în Liangjiahe. Brigada de producție a reușit, în cele din urmă, să taie un porc și să dea ceva carne sătenilor, dar nu ajungea decât foarte puțin la fiecare familie, ce să mai spunem fiecărui membru al familiei. Cu toate acestea, pentru Liangjiahe, aceasta era cea mai așteptată sărbătoare din an. În fiecare gospodărie era folosit uleiul de susan obținut chiar de brigada de producție, scump ca aurul și greu de găsit. Când și când se toarnă câte o picătură pe mâncare, altfel este păstrat ca o comoară.

Tinerii intelectuali locuiau în casele sătenilor. Aceste așa-numite „case” erau, de fapt, niște caverne săpate în munți. În aceste locuințe dărăpănate, de-abia de pătrundea câte o rază de lumină. Nici culoarea așternutului de pe kang (pat din cărămizi, cu posibilitatea de a fi încălzit) nu se putea distinge.

Hainele de iarnă ale unora dintre săteni erau de-a dreptul asemenea unor saci – de cum dădea căldura primăverii se scoteau bucațile de bumbac din interior și leagă cu ață în față și în spate; la venirea următoarei ierni reci iarăși le umpleau cu bumbac și în felul acesta hainele erau căptușite. Și tot așa, an după an, iar și iar. Vântul rece făcea pământul mai tare ca piatra până când, la începutul primăverii din noul an, zăpada s-a topit, încet-încet, iar în sat s-au mai făcut șase noi caverne, una lângă alta, special pentru tinerii intelectuali. Acest loc s-a numit, mai târziu, „curtea tinerilor intelectuali”.

Semănături montane, măgari trăgând la pietre de moară, apă de băut din gropi de infiltrație, gătit la foc cu lemne... asta a văzut mai întâi tânărul Xi Jinping în sărăcia, înapoierea și primitivismul satului Liangjiahe. Fiecare persoană, pentru treizeci de zile de muncă pe lună, primea o rație de puțin

LIBRIS

We know
books

peste zece kilograme de cereale... Aceasta era viața la țară cu care s-a confruntat tânărul Xi Jinping, o viață de sărăcie și foamete fără sfârșit. Toate acestea l-au afectat profund pe tânărul nostru.

Mulți ani mai târziu, Xi Jinping, care era deja conducătorul suprem al Chinei, vizitând Statele Unite și-a amintit de experiența aceasta a sa din tinerețe: „La vremea aceea, eu și sătenii trăiam în caverne săpate în loess și dormeam pe kang, traiul sătenilor era extrem de sărăcăcios, de obicei nu mâncai o bucată de carne luni de-a rândul. Eu am înțeles de ce au nevoie cel mai mult sătenii! Mai apoi, când am devenit secretarul organizației de partid din acest sat, i-am călăuzit pe săteni în dezvoltarea producției. Eu am înțeles de ce au nevoie oamenii. Și dacă îmi doresc neapărat un lucru, acela este de a da posibilitatea sătenilor să se sature de carne, să poată să mănânce carne cât mai des. Însă această dorință era greu de realizat în acele vremuri.”

La Liangjiahe cel din anii 1960 și 1970, chiar și în numeroasele regiuni rurale asemănătoare satului Liangjiahe, ba chiar în nenumărate locuri scufundate în sărăcie de pe întreg teritoriul Chinei, nu mai vorbim de carne, dar și să te ridici sătul de la masă era un vis.

Pentru astfel de zone, mâncatul pe sponci ține de normalitatea traiului, uneori, chiar și un simplu bol de orez simplu se transforma într-o bucurie de neuitat. La scurt timp după sosirea în Liangjiahe, Xi Jinping a simțit acest lucru pe pielea lui. La acea vreme, orezul era o raritate în nordul provinciei Shaanxi și se mânca numai la sărbători.

O dată, Li Yintang, un vecin de-al lui Xi Jinping, care lucra ca muncitor la Tongchuan, a venit acasă cam cu un kilogram de orez și a rugat-o înadins pe mama lui să-l fiarbă la abur, dar să-i dea un bol și lui Xi Jinping. Acest bol de orez i-a mers la inimă lui Xi Jinping. Câteva zile mai târziu, când un prieten a venit să-l vadă, s-a lăudat acestuia: „Am mâncat orez, acum câteva zile!”. Prietenul s-a mirat și l-a întrebat: „Hei, cum de ai mâncat tu asemenea bunătăți?” Și atunci, tare mândru de el, i-a mărturisit că mama lui Yintang l-a trimis pe Yintang cu un bol, „Am mâncat cu poftă!”

Din cele mai vechi timpuri, în partea de nord a provinciei Shaanxi au tot fost perioade de război și haos, sărăcie și înapoiere, dar oamenii au rămas mereu optimiști și îndrăzneți, harnici și curajoși, simpli și binevoitori, cu o inimă deschisă, asemenea acestui podiș vast. În acei ani de neuitat pentru tinerii intelectuali, Xi Jinping și consătenii săi au mâncat împreună, au trăit împreună, au lucrat împreună, au avut aceleași gânduri și vise, pe măsura nevoilor și așteptărilor lor. Fiecare detaliu al vieții acelor a atins profund inima tânărului Xi Jinping. El a devenit, cu adevărat, unul dintre ei, din aceeași familie cu sătenii. Uneori, câte un țăran îi mai dădea un castron cu varză murată și spunea, bucuros, ce mult s-a îmbunătățit viața oamenilor. El, la rândul său, se străduia din răspuțeri să-i ajute și el pe săracii lui consăteni.

Odată, Xi Jinping s-a dus la muncă pe munte. La vremea mesei, toți și-au scos posmagii uscați aduși de acasă și apa chioară și astfel și-au potolit foamea. O femeie de lângă el mânca o turtă de tărățe. Ce este această turtă de tărățe? Este un aliment uscat, făcut din tărățe și coji de porumb rămase după măcinat, extrem de greu și de înghițit și de digerat. Xi Jinping văzând că mai multe femei mâncau acest fel de mâncare a fost cuprins de tristețe așa că le-a dat lor pâinicile de mălai pe care le avea la el. Deși și pâinicile de mălai sunt făcute cu boabe de porumb grosier măcinate, totuși sunt mai bune în comparație cu „turtele de tărățe”. Xi Jinping a făcut schimb cu ele și a înghițit, cu chiu cu vai, tărățele acelea dar apoi a văzut că niciuna din pâinicile de mălai nu fusese mâncată. Când le-a întrebat, ele au spus că preferă să păstreze o mâncare atât de bună pentru bărbații lor care muncesc din greu.

Realitatea dură apăsa din greu inima acestui tânăr. „Sărăcia din zona rurală a Chinei din acele vremuri mi-a lăsat amintiri de neșters. Atunci am trudit din greu, alături de săteni, cu scopul de a le face viața mai bună, dar parcă mai ușor era să urci la cer”, își amintea, mai târziu, emoționat, Xi Jinping. Cu toate acestea, suferințele nu l-au făcut pe Xi Jinping să fie mai slab și nici dificultățile vieții nu l-au făcut să-și piardă încrederea în viitor. În umilul sătuc de munte Liangjiahe el și-a făurit „characterul”, plin de pasiune dar și de răbdare. „Tinerii trebuie să țintească sus, cine-i ascultă pe cei ce stau și se tânguie?” De atunci, Xi Jinping și-a desăvârșit crezul: o viață

LBRIS

We know
books

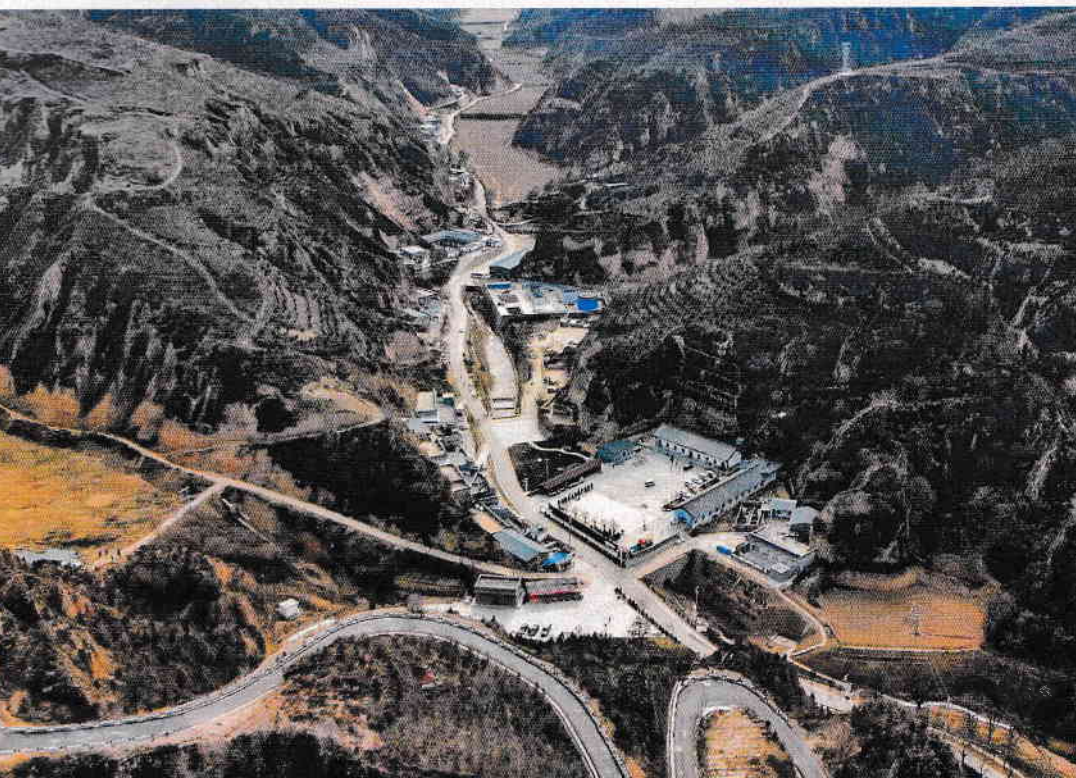
de trudă, în căutarea schimbărilor. El voia ca, în multe locuri precum Liangjiahe din China, să-i ajute pe săracii și suferinzii lumii acesteia să scape de sărăcie.

Satul din nordul provinciei Shaanxi a devenit „prima clasă” din viața sa

Xi Jinping, trecând de toate caznele Podișului de Loess care l-a crescut, a rămas ferm în idealurile sale, cu o încredere tare ca stânca, fără să se teamă de greutateți, niciodată descurajat.

LBRIS

We know
books

Aspectul actual al satului Liangjiahe

În istoria recentă au fost două dați când un grup de oameni de prin alte părți au pătruns în Yan'an.

Prima dată a fost în octombrie 1935 când, după Marșul cel Lung, corpul central al Armatei Roșii a reușit să ajungă, victorios în satul Wuqi, pentru ca în ianuarie 1937 Mao Zedong și Comitetul Central al Partidului Comunist să se stabilească la Yan'an, din acel moment Yan'an devenind locul de pelerinaj al Revoluției Comunismului din China. Președintele Mao și Comitetul Central al partidului au luptat din greu, aici, preț de zece ani, pentru ca în martie 1947 să părăsească Yan'an-ul, purtând lupte după lupte, în nordul provinciei Shaanxi, până în martie 1948 când au trecut Fluviul Galben și au întâmpinat zorii victoriei Revoluției.

A doua oară a fost din 1969 până în 1976 când un număr de aproape 30.000 de tineri școliți din Beijing, la chemarea conducerii centrale a partidului, s-au alăturat brigăzilor de producție din Yan'an și au trăit trudind din greu la țară, înfruntând ploile și vânturile, muncind fără să precupețească vreun efort, trăindu-și aici anii de neuitat ai adolescenței și trecând din plin prin grele încercări, astfel ajungând la un nivel mai înalt al existenței.

Întinderea vastă și amuțită a Podișului de Loess nu mai putea fi trezită decât de sunetul pătrunzător al trompetei sau de șuieratul ascuțit al cântecelor locului. Liangjiahe, care se ascunde de priviri într-o vale din nordul provinciei Shaanxi, pe vastul și însinguratul Podiș de Loess, petrecând unele după altele, arșița verilor și întâmpinând viforul iernilor. În luna ianuarie a anului 1969, în toiul unei ierni geroase, pe pământul acela de o sărăcie lucie dar de o căldură sufletească arzătoare ca focul a început să-și lase urmele pașilor adolescentul Xi Jinping.

La acea vreme, eticheta de „reacționar” atârna asupra lui Xi Jinping cu o greutate uriașă. „Viața omului de soartă e legată, deci voi ofta de munci istovitoare ori gânduri îmi vor tulbura odihna?” Dând piept cu greutateți ne-maigândite, tânărul rămâne optimist. Lama cuțitului pe piatră se ascute, iar omul se călește în necaz. Încercat de cruntele realități, Xi Jinping și-a dobândit caracterul ferm și fără șovăială.

Contrastele uriașe dintre oraș și mediul rural, condițiile aspre ale traiului sărăcăcios, muncile agricole istovitoare și necunoscute până atunci au